

Спестовникъ

Ученици малки бѣхме
и на чинъ единъ седѣхме: —
азъ — дете на сиромаси,
Колю — синъ на богаташи...

Колю харчеше парички
за бонбони, за халвички,
даже кучето си Лади
хранѣше съ шоколади.

Веднажъ казахъ азъ на мама
болката си преголѣма,
че азъ искамъ, като Коля,
да харча пари на воля...

Тжжно мама ме погледна,
насълзи се, при менъ седна
и съ болка въ душата
занарежда ми горката:

Слушай, мое свидно чедо,
ти имаше нѣвга дѣдо,
спестовникъ прочутъ той бѣше,
но за чуждо не ламтѣше.

И кога умрѣ — за всички
остави имотъ, парички;
и на татко ти остави

пари, имотъ, овце, крави...

Но татко ти, като Коля,
харчеше пари на воля:
днесъ овчица, утре крава
той продава, прогулява.

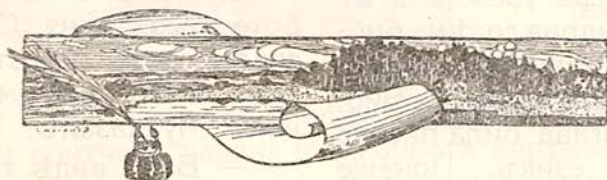
И така, продаде всичко,
остави ми тебъ едничко,
да те гледамъ азъ вдовица
въ гладъ, неволи-мжченица...

Майчинитѣ сълзи жарки
бѣха за менъ лжчи ярки —
и въвъ тежкото страдание
въ менъ пробуди се съзнание...

Да спестявамъ клетва дадохъ,
на спестовностъ се отдадохъ,
и въвъ ранни младини
замислихъ за старини.

А за Коля що да кажа,
срамувамъ се да разкажа —
кой отъ васъ ще отгадай?
Колю днесъ е мой ратай...

Б. Казанлиевъ

Богатството намалява, когато отъ суета човѣкъ го пилѣе, а се увеличава само онова богатство, което се крепи разумно (Притчи Соломонови, 13 гл. 11 ст.).

За предпочитане е добро име, нежели голѣмо богатство, и доброта — нежели сребро и злато (Притчи, 22:1).